

е страхъ да погледна! . . . Като рѣши съ штастие то ми, о любовъ, рѣши ли и съ всички ти чувства, които вълноваха до сега сърдце то ми? . . . Олга, така ли си ясно гледала, когато казваше, че едно то чувство на любовъ та говори въ мене? . . . И това чувство истръгнато, въ сърдце то ми остава празнота! . . . Не ли се мамя, или това, което чувствавамъ е истина! . . . Што! отъ сега то неште бѣде освѣнъ пѣкълъ, въ който ште намиратъ зародишъ само грозни мисли и чърни намѣрения! . . . Зашто тая скръбъ на измамената любовъ се прѣвръшта въ ядъ и яростъ! . . . Жлъчка е въ уста та ми, жлъчка е въ сърдце то ми . . . Съдбино, съдбино, до тамъ ли ште ме завлѣчешъ да треперямъ отъ себе-си? . . .

(Влиза Маринъ).

ЯВЛЕНИЕ VII.

Митановъ, Маринъ.

Маринъ.

Е, Митановъ, какъ ти се видѣ днешний празникъ? . . . Царьтъ съ особена телеграма, благодари население то за сърдечний приемъ, който е направило на достойний му служителъ. Паша та заминва утрѣ. Той отнася съ себе-си единъ листъ на българе, прѣд-назначени за високи постове и служби въ държавата. Дай ми ръката си. Твое то име е на мѣсто.

Митановъ, (разсѣяно).

Име то ми? . . .

Маринъ.

Да, името ти. Подиръ малко отъ тебе ште зависи да заемешъ такъвъ постъ, за какъвто никой българинъ до сега не се е осмѣлилъ и да помисли . . . Азъ зная твой ти способности. Паша та остана замаянъ, когато му говорихъ за тебе. Той е наскърбенъ, че не те е знааялъ до сега.

Митановъ.

Съ какво право си далъ името ми? . . . Далъ ли съмъ ти нѣкога поводъ да мислишъ, че азъ трѣся